Den dovne Henrik

Henrik var en rigtig doven fyr, og skønt han ikke havde andet at gøre end hver dag drive sin ged ud på engen, gav han sig dog af træthed, når han kom hjem om aftenen. "Det er et drøjt arbejde," sukkede han, "sådan år ud og år ind lige til sent på efteråret at vogte en ged. Hvis man så endda kunne lægge sig hen og sove, men nej, man må have øjne og ører med sig for at passe på, at den ikke river i de unge træer eller stikker af ind i en eller anden have. Hvordan skal man dog så kunne glæde sig over livet!" Han spekulerede og spekulerede på, hvordan han skulle slippe fri, og langt om længe fandt han på råd. "Nu ved jeg, hvad jeg gør," råbte han glad, "jeg gifter mig med den tykke Trine. Hun har også en ged, så kan hun passe dem begge to, og så slipper jeg."

Henrik rejste sig altså, satte sine dovne ben i bevægelse, gik den lange vej tværs over gaden, hvor Trines forældre boede, og friede til deres flittige datter. Forældrene betænkte sig ikke længe. "Lige børn leger bedst," sagde de. Nu blev den tykke Trine gift med Henrik og hun drev begge gederne ud på marken, så han havde ikke andet at bestille end at pleje sin egen magelighed. Af og til gik han med hende derud: "Så smager hvilen så meget desto bedre," sagde han.

Men den tykke Trine var akkurat ligeså doven, og en dag sagde hun til Henrik: "Hvorfor skal vi gøre os livet så surt. De geder forstyrrer os hver morgen i vor sødeste søvn med deres brægen. Det er meget bedre, at vi giver dem til naboen og får en bikube i stedet for. Den stiller vi så i solen bagved huset og lader den passe sig selv. Bierne behøver man ikke at stå på pinde for. De flyver ud og kommer hjem og laver honning uden at gøre os den ringeste ulejlighed." - "Du er en klog kone," sagde Henrik, "lad os straks gøre det. Honning smager også meget bedre end gedemælk og kan holde sig meget længere."

Naboen ville gerne bytte med en bikube og de to geder. Bierne fløj utrætteligt ud og hjem fra morgen til aften og samlede den dejligste honning, så at Henrik om efteråret fik en stor krukke fuld.

Derpå stillede de krukken på et bræt, som var slået op på væggen i deres sovekammer, og fordi de var bange for, at den skulle blive stjålet, eller at musene skulle slikke af den, lagde Trine en tyk kæp ved siden af sig i sengen, for at hun kunne jage de ubudne gæster væk uden at behøve at rejse sig.

Henrik holdt ikke af at stå op før middag. "Det er at spilde sine kræfter," sagde han. En morgen, da han ved højlys dag endnu lå i sengen sagde han til sin kone: "Kvinderne holder nu engang meget af søde sager, og jeg ved godt, at du går og slikker af krukken. Det er bedre, at vi ser at få det byttet for en gås, førend du har spist det hele." - "Lad os dog vente med det, til vi har fået et barn, som kan passe den," sagde Trine, "jeg har sandelig ikke lyst til at anstrenge mig dermed." - "Tror du virkelig vores søn gider vogte gæs?" sagde han. "Nu til dags følger børnene kun deres eget kloge hovede og bryder sig ikke om, hvad forældrene siger. De bærer sig ad akkurat som den dovne karl, der skulle lede efter en ko og i stedet for jagede efter tre drosler." - "Hvis han ikke lystrer, skal han nok få med mig at bestille," svarede Trine, "jeg tager bare en stok og slår løs på ham - sådan" - i sin iver greb hun stokken, som lå ved siden af hende, men var så uheldig at ramme krukken, der stod over sengen. Krukken sprang i mange stykker og al den dejlige honning flød ned ad væggen. "Der ligger gåsen," råbte Henrik, "nu behøver vi ikke at spekulere på, hvem der skal passe den. Og sikke et held, at krukken ikke faldt i hovedet på mig. Vi har rigtignok grund til at takke forsynet." Han fik øje på en lille smule honning, som sad på et skår, tog det op og sagde fornøjet: "Det skal smage godt ovenpå den forskrækkelse. Og så er det bedst, vi hviler os lidt. Det gør ikke noget, om det bliver lidt senere end sædvanligt, dagen er jo lang nok alligevel."

"Ja, man kommer såmænd altid tidsnok," sagde Trine, "kender du historien om en fugl, som var indbudt til bryllup og begav sig på vej, men kom først til barnedåb. Udenfor huset faldt den ovenikøbet ned fra gærdet og sagde: Hastværk er lastværk."

* * *